

[Finansministeren.]

sætningen nu er mere beskeden. Måske hænger det sammen med, at det ærede medlem i dag er ved at blive mere klar over, hvad det er, hans plan fører os ud i. Men lad os prøve på at se på en plan, der f. eks. sigter på at spare 1 dyrtidstillæg.

Pristalsfamilien består af 3,3 personer — det er et statistisk begreb, den samlede befolkning er på næsten $4\frac{1}{2}$ million — og ved en helt summarisk gennemsnitsberegning når man således til, at såfremt pristalsfamilien skulle lettes for en udgift på et par hundrede kroner, måtte den samlede befolkning lettes for en udgift på 265 mill. kr. Statens provenutab ved en skattnedsættelse svarende til 1 dyrtidstillæg kunne således ved en helt summarisk beregning anslås til 265 mill. kr. Dette forudsætter, at skattnedsættelsen kommer hele befolkningen til gode i samme omfang som pristalsfamilien, og dette behøver naturligvis ikke at være tilfældet. Imidlertid er mulighederne for særlig at tilgodese pristalsfamilien ikke så store, som man vist er tilbøjelig til at forestille sig, når det drejer sig om samlede beløb af den størrelse, som her er tale om. Pristalsfamilien modtager i øjeblikket — for at tage et enkelt eksempel — børnetilskud på ialt 209 kr. svarende til en mindreindtægt for staten på 165 mill. kr. En fordobling af børnetilskuddene ville således netop give en skattnedsættelse, der pristalsmæssigt kunne træde i stedet for 1 portion dyrtidstillæg, og dette kunne opnås for 165 mill. kr. i stedet for de 265 mill. kr., der svarede til den grove gennemsnitsberegning.

Forøges lønmodtagerfradraget — for at tage det eksempel frem — ville det give staten en mindreindtægt på omkring 1 mill. kr. for hver krone, lønmodtagernes skat blev formindsket. Skulle skatten nedsættes med 200 kr. svarende til 1 portion dyrtidstillæg, måtte lønmodtagerfradraget formentlig forhøjes med 800 kr., altså fra de nuværende 400 kr. til 1 200 kr., og mindreindtægten for staten ville blive omkring 200 mill. kr. — lidt dyrere end børnetilskuddet, men ikke helt så dyrt som ved gennemsnitsberegningen. Disse to grupper repræsenterer formentlig de områder, hvor pristalsvirkningen af en skattnedsættelse er størst, og det ses, at selv her vil en nedsættelse blive ret kostbar for staten, eller sagt med andre

ord, den forbrugsudvidelse, der vil finde sted som følge af skattnedsættelsen, vil blive ret betydelig.

Søges skattelettelsen praktiseret alene som nedsættelse af skatteprocenten for statsindkomsts-katten og udligningsskatten til udligningsfonden, vil pristalsvirkningen af skattnedsættelsen blive svagere, medmindre nedsættelsen blev stærkt koncentreret om de indkomstgrupper, der ligger umiddelbart i nærheden af pristalsfamilien, men det kan vel ikke være det ærede medlems tanke, at man kun skulle foretage en skattnedsættelse overfor denne indkomstgruppe; det ville næppe være rimeligt. Uanset hvorledes man vil kombinere skatte- og afgiftsnedsættelserne, vil provenutabet for staten, når der bliver tale om indgreb af denne størrelsesorden, således blive ganske betydeligt. Jeg tror, at vi rundt regnet må holde på omkring 200 mill. kr. for 1 dyrtidsportion som et normaludtryk for, hvad det vil koste.

Der skal altså meget betydelige besparelser til, såfremt statens indtægtstab ved skattelettelser skal udlignes gennem udgiftsreduktioner.

Lad mig først herom sige, at jeg forstår det ærede medlems tanke således, at det ikke er nødvendigt at foretage udgiftsreduktioner i fuldtud samme omfang som skattelettelserne, idet disse indirekte medfører lavere udgifter. Uden at ville afvise dette synspunkt helt må jeg bedrøve det ærede medlem med, at jeg tror, han nærer altfor optimistiske forventninger på dette punkt.

Når det ærede medlem således siger, at „statens udgifter forhøjes med 30—40 mill. kr. for hver dyrtidsportion, som pristallet giver adgang til og . . . med en indirekte udgift, der næppe er mindre“, så foreligger her en meget kraftig oprunding — der er tale om en vis form for ønsketænkning. De beregninger, der er foretaget i finansministeriet, viser, at de samlede merudgifter ved 1 dyrtidsportion — det nævnte jeg allerede ved fremsættelsen af finanslovforslaget — andrager ca. 25 mill. kr. For at nå til dette tal skal medtages ikke blot 1 dyrtidsportion til alle tjenestemænd og pensionister og løntillæg til al anden arbejdskraft beskæftiget under staten eller ved arbejder, der finansieres ved statstilskud, men også regulering af alders- og